

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (odcinek 38) — Wiara Abrahama doprowadzona do doskonałości.

Poniższy tekst jest przesłaniem z Corner Fringe Ministries, które wygłosił Daniel Joseph.

(20 marca 2024)

Tłumaczenie PL: Gorzowskie Centrum Biblijne

(26 października 2025)

Części tego dokumentu zostały zredagowane na podstawie nagrania wideo, aby lepiej przedstawić spójny, pisemny materiał. Dołożono starań, by zachować oryginalny kontekst, jednak dokument nie jest zapisem słowo w słowo. Wersety biblijne (TW) oznaczono brązowym kolorem, a inne cytaty – niebieskim. Dlatego zaleca się drukowanie dokumentu w kolorze. Słowa hebrajskie są zazwyczaj podane wraz z transliteracją na język polski. W większości przypadków hebrajski należy czytać od prawej do lewej.

Witamy ponownie wszystkich w 38. odcinku naszej serii

„Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo”.

Dziś zamknijemy pewien krąg w rozważaniach nad fragmentem z Listu Jakuba, rozdział drugi. Przejdźmy od razu do **Jakuba 2:20**:

„Czy chcesz się przekonać, nierozumny człowieku, że wiara bez uczynków jest martwa?”

Zwróć uwagę na bardzo mocny język, jakim posługuje się Jakub.

Mówi on, że jeśli ktoś uważa się za wierzącego, lecz opiera się wyłącznie na poznawczej (intelektualnej) wierze, nie okazując postuszeństwa, działania, miłości ani przebaczenia, taki człowiek jest głupcem.

Jakub odnosi się do tej rzeczywistości, pytając: **„Czy chcesz się przekonać, że wiara bez uczynków jest martwa?”** Aby odpowiedzieć na to pytanie, Jakub wraca do Prawa — do życia Abrahama.

Jeśli kiedykolwiek chcesz zrozumieć, jak wygląda prawdziwa wiara, Abraham jest właściwym przykładem. Zamiast snuć własne opinie, Jakub sięgnął do Pisma, by dowiedzieć, że poznawcza wiara pozbawiona działania i postuszeństwa jest martwa. Zobacz, co napisał: **Jakuba 2:21–22**

„Czy Abraham, ojciec nasz, nie został usprawiedliwiony z uczynków, gdy ofiarował na ołtarzu syna swego Izaaka? Widzisz, że wiara współdziałała z jego uczynkami — postuchaj tego stwierdzenia — i przez uczynki wiara stała się doskonała (eteleiōthē).”

Słowo „doskonała” w języku greckim to *eteleiōthē*. Oznacza ono doprowadzenie do pełni, osiągnięcie zamierzonego celu, wypełnienie zadania. Właśnie w taki sposób wiara poznawcza dochodzi do swojego celu — zostaje urzeczywistniona, gdy przechodzi w postuszeństwo, miłość i wierność, ponieważ prawdziwa wiara zawsze przejawia się w wierności.

Jakuba 2:23–24 — Jakub kontynuuje:

„I wypełniło się Pismo, które mówi: *Abraham uwierzył Bogu i zostało mu to poczytane za sprawiedliwość*. I nazwany został przyjacielem Boga. Widzisz więc, że człowiek zostaje usprawiedliwiony z uczynków, a nie tylko z wiary.”

Czy zauważyłeś, co właśnie zrobił Jakub?

Kiedy to zrozumiesz, nabierzesz ogromnego szacunku dla mądrości tego człowieka — choć oczywiście nie przypisuję tej mądrości samemu Jakubowi, lecz namaszczeniu Ducha Świętego. To, co uczynił, było naprawdę genialne, ponieważ połączył w jedną całość dwa fragmenty z Księgi Rodzaju, które są absolutnie kluczowe dla całego tego rozumowania.

Rodzaju 15:5–6 — „I wyprowadził go [Abrahama] na zewnątrz, mówiąc: *Spójrz teraz w niebo i policz gwiazdy, jeśli zdołasz je zliczyć*. Potem rzekł do niego: *Tak liczne będzie twoje potomstwo*. I uwierzył Bogu, a On poczytał mu to za sprawiedliwość”

W pewnym sensie cała ta historia zaczyna się właśnie w Rodzaju 15:5–6. Tam Bóg obiecał, że uczyni potomstwo Abrahama licznym jak gwiazdy na niebie. Ale Jakub wskazuje nam drugą część tej historii. Opowieść nie kończy się w Rodzaju 15:6. Trzeba przejść do Rodzaju 22 i przeczytać o tym, co tradycyjnie nazywa się *Akedą* — związaniem Izaaka. Bóg wystawił poznawczą (intelektualną) wiarę Abrahama na próbę i dał mu przykazanie, by wziął swego jedynego syna i ofiarował go na górze Moria. I właśnie to Abraham uczynił. Wziął swego syna Izaaka, zaprowadził go na górę Moria i już trzymał w dłoni nóż, by go złożyć w ofierze, gdy anioł zawołał z nieba i powstrzymał go.

Wtedy czytamy:

Rodzaju 22:15–17 — „Anioł Boży zawołał po raz drugi z nieba na Abrahama i rzekł: *Przysięgłem na sobie samego — mówi Bóg — ponieważ uczyniłeś to i nie oszczędziłeś swego jedynego syna, dlatego będę ci błogostawić, a rozmnożę twoje potomstwo jak gwiazdy na niebie*”.

Ponieważ Abraham był posłuszny i uczynił to, co Bóg nakazał, obietnica dana w Rodzaju 15 — że jego potomstwo będzie liczne jak gwiazdy na niebie — została potwierdzona w Rodzaju 22. Gdy Abraham przeszedł do czynu i okazał posłuszeństwo, jego wiara poznawcza została usprawiedliwiona.

Co więcej, w Rodzaju 26:4–5 znajdujemy kolejne potwierdzenie. W wersecie 4 Bóg powiedział Izaakowi, synowi Abrahama, że pobłogosławi go i rozmnoży jego potomstwo jak gwiazdy na niebie. A w wersecie 5 Bóg wyjaśnia, dlaczego:

Rodzaju 26:5 — „ponieważ Abraham był posłuszny Memu głosowi, przestrzegał Moich nakazów, Moich przykazań, Moich ustaw i Moich praw.”

Po raz drugi Bóg potwierdza, dlaczego spełni swoją obietnicę. Stało się tak dlatego, że Abraham chodził w Jego Prawie, słuchał Jego głosu, przestrzegał Jego przykazań i wypełniał je. Wiara poznawcza, jaką miał Abraham, została zauważona zarówno przez Boga, jak i przez wszystkich wokół niego. Cóż za wspaniały przykład prawdziwej wiary!

Jezua powiedział w **Ewangelii Jana 8:39**: „Gdybyście byli dziećmi Abrahama, czynilibyście uczynki Abrahama”

Niech Bóg cię błogosławi i strzeże.

KONIEC ODCINKA 38